

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1243/2023
19.07.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: др Илије Зиндовића, председника већа, Весне Субић и Зорана Хаџића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа Душан Игњатовић, адвокат из ..., против туженог ББ из ... и тениског клуба „Раднички“ из Ниша, које заступа Владислав Радосављевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3042/2020 од 08.07.2021. године, у седници одржаној дана 19.07.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3042/2020 од 08.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П 83/2016 од 09.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да му солидарно исплате новчане износе и то: 1.835.000,00 динара са законском затезном каматом од 18.12.2007. године; 250.000,00 динара са законском затезном каматом од 18.12.2007. године; 800.000,00 динара са законском затезном каматом од 23.12.2007. године; 1.515.000,00 динара са законском затезном каматом од 28.12.2007. године; 415.000,00 динара са законском затезном каматом од 29.12.2007. године; 2.145.000,00 динара са законском затезном каматом од 29.12.2007. године; 900.000,00 динара са законском затезном каматом од 05.03.2008. године и 850.000,00 динара са законском затезном каматом од 14.03.2008. године, све до коначне исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 587.676,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3042/2020 од 08.07.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу П 83/2016 од 09.09.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези са чланом 383, 394. и 231. ЗПП.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити су учињене битне повреде поступка у вези чланова 383, 394. и 231. ЗПП-а, на коју се тужилац у ревизији позива.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у пријатељским односима са туженим ББ, који је у периоду на који се односи утужено потраживање био председник Управног одбора тениског клуба „Раднички“ Ниш. Тужилац је у периоду од 2005. године до 2013. године имао и својство предузетника, власника радње „Соз +“, чија је основна делатност била услужна сеча шибља и другог растиња. Предметна радња је угашена. Тениски клуб је закључио уговор са Војском Србије о размени непокретности, према ком је Војска требало да уступи клубу земљиште на коме клуб послује (тениски терени) у замену за 370 м² стамбеног простора. Према тврдњама тужиоца, он је дао клубу укупно осам позајмица у готовом новцу, на тај начин што је новац предавао сада пок. ВВ, који је био запослен у клубу и био је особа од поверења туженога ББ. Пок. ВВ је примао новац, попуњавао признанице на писаћој машини и потписивао их на место „примаоца зајма“. Признанице нису снабдевене печатом клуба. Један део признаница је читљив и то признанице од 23.12.2006. и 24.12.2006. године, док су остале копије признанице нечитљиве. По наводима тужиоца др ГГ је дао сагласност председнику Управног одбора, овде туженом ББ да може у име клуба започети преговоре о позајмици са трећим лицима ради организације турнира, текуће ликвидности и обезбеђења средстава за реализацију уговора о замени непокретности од 15.06.2000. године. То је учињено наводно јер је рачун туженог клуба био у блокади. Сведок ГГ, оспорио је такве врсте аката, наводећи да исти никада нису донети. У списима предмета постоји интерни извештај „поверљиво“ са датумом од 04.11.2007. године на коме стоји потпис ВВ у коме је констатовано да је зајам примљен од тужиоца, укупно осам признаница у укупном износу од 10.190.175,00 динара и предат на руке ДД, заједно са другим износима који су појединачно наведени. Остали саслушани сведоци су изјавили да им није познато да је новац позајмљиван, ВВ је у међувремену умро. Сведок ЂЂ који је запослен на радном месту тренера у клубу у свом исказу је истакао да је био присутан приликом предаје износа од 150.000,00 динара покојном ВВ.

При овако утврђеном чињеничном стању, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужиоца неоснован. Наиме, из утврђеног чињеничног стања, произилази да тужилац није доказао постојање уговора о зајму. Из приложених признаница не може се поуздано утврдити ко је примио износ, а не може се ни прихватити интерни извештај од 04.01.2007. године који је потписао ВВ. Полазећи од одредбе члана 231. Закона о парничном поступку који дефинише да ако суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу о постојању чињенице примениће правила о терету доказивања. Странка која тврди да има неко право сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права ако законом није друкчије прописано. Према члану 557. Закона о облигационим односима, уговором о зајму обавезује се зајмодавац да преда усвојену зајмопримцу одређену количину новца или који други од заменљивих ствари, а

зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета.

Тужилац у току поступка није доказао да је предметни новац предао на зајам, нити је у било којој признаници констатовано да се предметни новац даје првотуженом ББ. Даље, признанице не садрже печат тениског клуба „Раднички“ Ниш, па из тога призилази да се не може прихватити навод тужиоца да је новац дао тениском клубу Ниш ради куповине стана да би регулисали уговорни однос који је раније постојао између Тениског клуба и Војске Србије. На признаници се налази потпис који по наводу тужиоца припада ВВ, што се са сигурношћу није могло утврдити да постоји уговор о зајму, јер тужилац није доказао да постоји дужничко-поверилачки однос у вези назначеног новца, јер то из изведених доказа не произилази. Из интерног извештаја ВВ од 04.01.2007. године не произилази из ког разлога је сачињен и коме је намењен такав документ, обзиром да се постојање уговора о зајму доказује закључивањем уговора између странака, односно доказима о уплати средстава, а адекватни докази могу бити докази о уплати на текући рачун – налози за пренос или уплату или извод код пословне банке, а ако је реч о готовом новцу, онда је то признаница која садржи и недвосмислене податке о томе ко је у ком својству и у чије име, односно корист примио новац. Тужени тениски клуб је правно лице и новац који је био уплаћен на руке овлашћеном лицу, што није доказао да је то лице било овлашћено за пријем новца, требао бити уплаћен на текући рачун, што све у овом случају није доказано. Како нема доказа ни да је новац дат ББ, из тога произилази да је тужбени захтев неоснован па је исти одбијен.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су на утврђено чињенично стање правилно применили материјално право. У току поступка тужилац није доказао да је новац предао првотуженом ББ, нити је у његово име неко од других лица примио новац. Није доказао ни да је новац дао Тениском клубу, јер ради се о правном лицу и уплата новца правном лицу подразумевала би уплату на жиро рачун или евентуално уз признаницу на благајни, али са печатом тог правног лица да је новац плаћен на благајни. Све то, у овом случају, недостаје, из чега јасно произилази да тужилац није доказао своје тврдње у вези позајмљивања датог новца наводно по уговору о зајму, па су правилно поступили нижестепени судови када су сходно одредби члана 231. ЗПП-а и члана 557. ЗОО тужбени захтев одбили као неоснован. Ни остали наводи из ревизије тужиоца нису од таквог значаја да могу довести до другачије одлуке суда.

Имајући у виду све напред изнето, Врховни суд је на основу чл. 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
др Илија Зиндовић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**